

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 916

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 16 decembrie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
D E C R E T E	
915. — Decret privind revocarea din funcție și numirea unor membri ai Guvernului României	2
D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E	
Decizia nr. 591 din 21 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală	3–4
Decizia nr. 596 din 21 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 14 aprilie 2014	5–6
Decizia nr. 659 din 11 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală	6–8

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind revocarea din funcție și numirea unor membri
ai Guvernului României**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2) și (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, având în vedere propunerea prim-ministrului și Hotărârea Parlamentului României nr. 44 din 15 decembrie 2014,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Se revocă din funcția de membru al Guvernului României următorii miniștri:

— Nicolae-Liviu Dragnea — viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice;

— Daniel Constantin — viceprim-ministru, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale;

— Hegedüs Csilla — viceprim-ministru, ministrul culturii;

— Ioana-Maria Petrescu — ministrul finanțelor publice;

— Remus Pricopie — ministrul educației naționale;

— Constantin Niță — ministrul economiei;

— Attila Korodi — ministrul mediului și schimbărilor climatice;

— Alexandru-Răzvan Cotovelea — ministrul pentru societatea informațională;

— Mihnea Cosmin Costoiu — ministrul delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică;

— Florin Nicolae Jianu — ministrul delegat pentru întreprinderi mici și mijlocii, mediu de afaceri și turism;

— Răzvan-Eugen Nicolescu — ministrul delegat pentru energie;

— Adriana Doina Pană — ministrul delegat pentru ape, păduri și piscicultură;

— Darius-Bogdan Vâlcov — ministrul delegat pentru buget;

— Bogdan-Dragoș-Aureliu Marian-Stanoevici — ministrul delegat pentru românii de pretutindeni;

— Aurelia Cristea — ministrul delegat pentru dialog social.

Art. 2. — Se numesc în funcția de membru al Guvernului României următorii:

— Nicolae-Liviu Dragnea — ministrul dezvoltării regionale și administrației publice;

— Darius-Bogdan Vâlcov — ministrul finanțelor publice;

— Daniel Constantin — ministrul agriculturii și dezvoltării rurale;

— Grațiela Leocadia Gavrilescu — ministrul mediului, apelor și pădurilor;

— Mihai Tudose — ministrul economiei, comerțului și turismului;

— Andrei Dominic Gereă — ministrul energiei, întreprinderilor mici și mijlocii și mediului de afaceri;

— Sorin Grindeanu — ministrul pentru societatea informațională;

— Sorin Mihai Cîmpeanu — ministrul educației și cercetării științifice;

— Ioan Vulpescu — ministrul culturii;

— Angel Tîlvăr — ministrul delegat pentru relațiile cu românii de peste hotare;

— Liviu-Marian Pop — ministrul delegat pentru dialog social.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 16 decembrie 2014.
Nr. 915.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 591

din 21 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 375/833/P/2012. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 393D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că aplicarea procedurii simplificate în ipoteza recunoașterii vinovăției constituie o derogare de la dreptul comun și presupune soluționarea cu celeritate a cauzei. În ipoteza în care inculpatul înțelege să uzeze de această procedură simplificată, el trebuie să respecte condițiile instituite în mod expres de legiuitor, deoarece acest privilegiu acordat de art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală nu reprezintă un drept fundamental pentru inculpat, ci doar o vocație în măsura în care se circumscrie situațiilor exprese și limitativ prevăzute de lege. Totodată, excepția de neconstituționalitate, prin modul de formulare, are un caracter de inadmisibilitate, acest caracter fiind întărit și de situația inculpatului, care, astfel cum reiese din actele dosarului, a înțeles să nu uzeze de dispozițiile de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 375/833/P/2012, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori arată că legiuitorul a prevăzut prin textul de lege criticat un caz de reducere obligatorie a limitelor de pedeapsă aplicabil doar în patru ipoteze. Această enumerare este una limitată și nu cuprinde ipoteza în care inculpatul a recunoscut doar o parte a acuzațiilor care i se aduc și care este recunoscută de probatoriul administrat în cauză și reținut integral de către instanța de

judecată. Omiterea legiuitorului creează o inechitate și o discriminare între persoanele care se află în aceeași situație, fără vreo justificare echitabilă și rațională. Dacă această omisiune nu este sancționată, inculpații devin tentați să accepte integral acuzațiile care li se aduc prin rechizitoriu, știind că, deși ar putea dovedi prin probe realitatea faptică infracțională ce corespunde unei activități infracționale parțiale, nu ar putea beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă.

6. Se concluzionează că, în afară de concordanța care ar trebui să existe între declarațiile inculpatului, starea de fapt descrisă în rechizitoriu și ulterior cea confirmată de magistrat, nu există alte elemente de diferențiere între ipotezele descrise de către legiuitor la art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală și cea arătată mai sus de către instanță, fiind vorba despre declarațiile făcute de către inculpat în fața primei instanțe, care se coroborează integral cu probele administrate în cauză și în final este reținută de către instanța de judecată, primordial fiind înfăptuirea justiției cu respectarea principiului aflării adevărului, precum și realizarea scopului pedepselor, respectiv reeducarea inculpatului, care încă în cursul desfășurării procesului penal recunoaște și regretă fapta comisă, care în final a fost reținută de către instanța de judecată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că motivele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate nu privesc, în realitate, constituționalitatea textului de lege criticat, ci necesitatea completării acestuia în sensul de a prevedea și ipoteza în care inculpatul a recunoscut doar o parte a acuzațiilor care i se aduc și care este confirmată de probatoriul administrat în cauză și reținută integral de către instanța de judecată. Or, sub acest aspect, Curtea Constituțională a constatat, prin numeroase decizii, că nu este competentă să se pronunțe cu privire la completarea sau modificarea textului de lege, unica autoritate legiuitoare a țării fiind, în conformitate cu art. 61 alin. (1) din Constituție, Parlamentul. Atât modificarea conținutului unor norme juridice, ca fază de legiferare, cât și, în speță, aprecierea necesității completării normei juridice în sensul criticilor autorului excepției sunt de competența exclusivă a Parlamentului.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să

soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală. Dispozițiile de lege criticate au fost introduse prin titlul III, art. 102, pct. 250 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, și au următorul conținut: „*Când judecata s-a desfășurat în condițiile art. 375 alin. (1) și (2), când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă sau când cercetarea judecătorească a avut loc în condițiile art. 377 alin. (5) ori art. 395 alin. (2), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime.*”

12. În opinia Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) și (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 49 alin. (1) și (2) referitor la protecția copiilor și a tinerilor și art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate reglementează situația în care judecata s-a desfășurat în condițiile art. 375 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, caz în care limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime. Dispozițiile art. 375 din Codul de procedură penală reglementează procedura în cazul recunoașterii învinuirii.

14. În aceste condiții, Curtea reține că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Salonta, înaintat instanței la data de 7 martie 2012, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a lui Ioan Pandel, potrivit

Codului de procedură penală din 1968. La data de 10 octombrie 2013, Judecătoria Salonta a pronunțat Sentința penală nr. 106/2013 prin care l-a condamnat pe inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat. De asemenea, Curtea observă că pe parcursul judecării cauzei în primă instanță era în vigoare Codul de procedură penală din 1968, care la art. 320¹ reglementa procedura judecării în cazul recunoașterii vinovăției.

15. În continuare, Curtea constată că în cauza în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, inculpatul, considerându-se nevinovat, a declarat că nu dorește să beneficieze de dispozițiile art. 320¹, fapt consemnat în Încheierea pronunțată în ședința din 5 septembrie 2012, precum și în Sentința penală nr. 106/2013 din 10 octombrie 2013, pronunțată de Judecătoria Salonta.

16. Ca urmare a pronunțării sentinței penale menționate, inculpatul a declarat apel și a solicitat desființarea hotărârii și pronunțarea unei noi hotărâri, în baza dispozițiilor art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală raportate la cele ale art. 16 alin. (1) lit. a) și b) din același cod. Instanța de apel, în baza art. 421 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, a admis apelul potrivit Deciziei penale nr. 342/A/2014 din 8 iulie 2014. Astfel, potrivit celor reținute în decizia penală, Curtea observă că nici în faza judecării apelului inculpatul nu a solicitat aplicarea procedurii în cazul recunoașterii învinuirii.

17. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că instanța de judecată pune în discuție o problemă ipotetică, ce nu are legătură cu soluționarea cauzei, de vreme ce inculpatul din Dosarul nr. 375/833/P/2012, în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, nu a făcut apel la instituția recunoașterii învinuirii.

18. Astfel, conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”. Or, „*legătura cu soluționarea cauzei*” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 375/833/P/2012. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 596

din 21 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Codul penal,
în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 14 aprilie 2014

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 14 aprilie 2014, excepție ridicată din oficiu în Dosarul nr. 43.951/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 480D/2014.

2. La apelul nominal răspund părțile Lucian Nițu, prezent personal, Societatea Comercială „Teodora” — S.R.L. din Bacău, reprezentată prin doamna administrator Oana Maria Mihoci, și Societatea Comercială „Vrancart” — S.A. din Adjud, reprezentată prin domnul consilier juridic Laurențiu Dobre, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părților prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate. Se arată că, prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Codul penal și a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile. Se subliniază faptul că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 13 mai 2014, pronunțată în Dosarul nr. 43.951/3/2007, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 14 aprilie 2014**, excepție ridicată, din oficiu, într-o cauză având ca obiect soluționarea unor apeluri declarate împotriva unei sentințe penale de condamnare a unor inculpați pentru săvârșirea infracțiunilor reținute în aceeași sentință penală.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că interpretarea textului criticat prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 14 aprilie 2014 a dus la formarea

unei practici neunitare la nivelul instanțelor ordinare, în privința aplicării legii penale mai favorabile în ansamblu sau pe instituții autonome. Se arată că din interpretarea dată de către instanța supremă prin Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 a fost dedusă necesitatea aplicării legii penale mai favorabile pe instituții, prin combinarea unor dispoziții din legi succesive. Se susține că o astfel de aplicare diferită a legii penale mai favorabile creează o vădită discriminare între persoanele care au săvârșit infracțiuni și cărora le este aplicată global legea penală mai favorabilă și cele cărora legea penală mai favorabilă le este aplicată pe instituții autonome. Se subliniază faptul că, în majoritatea cazurilor, aplicarea pe instituții a legii penale mai favorabile duce la apariția unei *lex tertia*, aspect ce contravine principiilor statului de drept, în general, și principiului separației puterilor în stat, în mod special. Se mai susține că modalitatea de aplicare a legii penale mai favorabile criticată încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, care permite retroactivitatea legii penale mai favorabile și nu retroactivitatea dispozițiilor dintr-o lege penală. Se arată că abordarea criticată contravine și prevederilor art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală, întrucât instanța supremă ar fi putut impune instanțelor ordinare aplicarea legii penale mai favorabile pe instituții, potrivit rolului său constituțional referitor la interpretarea și aplicarea unitară a legii, doar în situația în care legiuitorul ar fi prevăzut expres acest mecanism de identificare a legii penale mai favorabile. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 14 aprilie 2014, dată pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând aplicarea legii penale mai favorabile în cazul prescripției

răspunderii penale, respectiv dacă prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei, decizie pronunțată conform art. 475 din Codul de procedură penală. Prevederile art. 5 din Codul penal au următorul cuprins: „(1) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.”

12. Autorul excepției susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3)—(5) referitor la statul român, art. 15 alin. (2) cu privire la neretroactivitatea legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 126 alin. (3) referitor la instanțele judecătorești.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 5 din Codul penal, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 din Codul

penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

14. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție și ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, deciziile Curții sunt general obligatorii de la data publicării în Monitorul Oficial al României și au putere numai pentru viitor. Acestea sunt însă opozabile instanței de contencios constituțional de la data pronunțării lor, împrejurarea că decizia anterioară nu a fost publicată până la momentul pronunțării noii decizii neavând relevanță față de Curte (a se vedea Decizia nr. 124 din 27 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 18 aprilie 2003).

15. Conform prevederilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

16. Întrucât Curtea Constituțională a fost sesizată de către Curtea de Apel București — Secția a II-a penală anterior publicării Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014 în Monitorul Oficial al României, Partea I, prezenta excepție de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 14 aprilie 2014, excepție de neconstituționalitate ridicată din oficiu în Dosarul nr. 43.951/3/2007 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 659

din 11 noiembrie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Traian Don în Dosarul nr. 3.394/108/2014 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 785D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens apreciază că textul de lege criticat reprezintă o materializare a principiului liberului acces la justiție. Referitor la invocarea art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale arată că acesta nu este incident în cauză. Astfel, având în vedere că instanța de judecată nu se pronunță pe fond, nu este necesară îndeplinirea condiției dublului grad de jurisdicție în materie penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din data de 30 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 3.394/108/2014, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Constantin Traian Don, cu ocazia soluționării unei contestații formulate împotriva unei încheieri penale prin care s-a soluționat contestația împotriva măsurilor asigurătorii dispuse de procuror.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că rămânerea definitivă a încheierii prin care se soluționează contestația împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de ducere la îndeplinire a acesteia încalcă liberul acces la justiție consacrat prin art. 21 din Legea fundamentală. De asemenea arată că, deși aceasta este o procedură specială din cadrul procesului penal, respingerea contestației și menținerea măsurilor asigurătorii vădit nelegale și netemeinice echivalează cu o declarație a vinovăției contestatorului, distinctă de condamnarea efectivă, ca finalitate a procesului penal. Astfel, lipsa unei căi de atac împotriva încheierii pronunțate în această etapă încurajează realizarea unor grave abuzuri în procesele penale cu consecința încălcării drepturilor fundamentale ale persoanei.

6. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dreptul de a ataca o hotărâre judecătorească nu reiese nici explicit, dar nici implicit, din prevederile art. 21 din Constituție sau din cele ale art. 6 din Convenție. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile criticate, în care nu se statuează asupra vinovăției unei persoane, ci se dispune doar cu privire la măsurile asigurătorii, apreciază că prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile.

7. În continuare face referire la jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Curtea Constituțională a reținut că acesta este sensul art. 129 din Constituție, text care face referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, ca de altfel și art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege”.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** arată că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție și pe cele ale art. 6 din Convenție. Împrejurarea că încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți soluționează contestația împotriva măsurii

asigurătorii este definitivă nu este de natură să încalce accesul liber la justiție, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilă prin lege, într-un termen rezonabil.

10. Ținând seama de specificul normei cuprinse în art. 250 din Codul de procedură penală, apreciază că procedura contestației împotriva măsurii asigurătorii reprezintă în sine o garanție a realizării dreptului de acces la justiție. Stabilirea unor reguli speciale de procedură, precum și a modalităților de exercitare a drepturilor procesuale (cum este și cea privind cazurile în care se poate face contestație împotriva măsurilor asigurătorii) este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale și nu încalcă liberul acces la justiție.

11. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 250 din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, ci contestația împotriva măsurilor asigurătorii dispuse, prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală cu următorul conținut: „*Soluționarea contestației se face în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, care este definitivă. Participarea procurorului este obligatorie.*”

15. În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție. De asemenea sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia este nemulțumit de faptul că încheierea pronunțată în soluționarea contestației împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de ducere la îndeplinire a acesteia este definitivă, fără a fi prevăzută vreo cale de atac împotriva acesteia.

17. Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, Legea fundamentală nu cuprinde prevederi care să stabilească căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind, în art. 129, că acestea se exercită „în condițiile legii” (în acest sens este Decizia nr. 251 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 18 iulie 2005).

18. Împrejurarea că împotriva încheierii instanței, prin care s-a soluționat contestația împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de ducere la îndeplinire a acesteia, nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înlăture dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la

justiție, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar, pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac.

19. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea observă că instanța europeană a stabilit că măsura sechestrului asigurător nu intră sub incidența prevederilor convenționale menționate. Aceasta vizează în principal garantarea executării unei eventuale creanțe ce va fi recunoscută în favoarea unor terți lezați prin infracțiunea ce face obiectul judecății. De asemenea, Curtea a statuat că luarea măsurii asigurătorii luate de sine stătător nu avea niciun impact

asupra cazierului reclamantului. În aceste circumstanțe, instanța europeană a considerat că măsura nu poate fi privită ca o „acuzatie în materie penală” adusă reclamantului în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție (Decizia privind admisibilitatea din 18 septembrie 2006, pronunțată în Cauza *Dogmoch împotriva Germaniei*).

20. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, Curtea reține că acestea obligă statele membre la asigurarea unui dublu grad de jurisdicție doar în situația examinării vinovăției în materie penală. În aceste condiții, nefiind vorba despre o acuzație în materie penală, Curtea apreciază că prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt incidente în cauză.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Traian Don în Dosarul nr. 3.394/108/2014 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 11 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

